

Els joves i el retorn a les aules universitàries

Dm, 2/03/2021 per Josep Gallifa

[Universitas](#)

Aquests dies es parla dels joves i el seu futur, del seu cansament pels confinaments, de les seves poques expectatives -diuen-, al mateix temps que s'intenta comprendre aquest esclat d'aldarulls amb aquest component incívic o delictiu. Hi ha moltes anàlisis tot i que sembla que, malgrat les imatges que veiem, hem de parlar d'uns pocs joves més que d'un tret generalitzable.

Aquests fets contrasten amb un altre que ha passat desapercbut i prou rellevant com és que els joves estudiants de primer curs han retornat a les aules presencials de la universitat, i aviat ho faran els de segon curs, mentre que els de cursos més avançats participen encara en un ensenyament-aprenentatge no presencial. En estar proper a ells en un grup de primer curs de psicologia a la universitat, ara ja presencialment, he pogut fer algunes constatacions d'aquests -també- joves:

Els joves estudiants prefereixen l'ensenyament presencial al no-presencial. No tot el que s'aprèn a la universitat són els continguts de les matèries. S'aprèn de les converses informals, de la interacció entre ells, del diàleg que es va teixint quan s'està present. I com a joves que són prefereixen trobar-se per aprendre junts i amb els seus professors, en aquesta trobada entorn el coneixement que és l'essència de la universitat.

Altres constatacions són que les normatives de distància, mascareta, ventilació, mans, línies de circulació, fan que els espais universitaris siguin molt segurs des de la perspectiva de la preservació salut, tanmateix és cert que hi ha més contacte en els desplaçaments i els espais informals.

També és un descobriment el posar en funcionament els models híbrids (*blended*) que permeten combinar dies a casa i dies de presència a la universitat. Es una combinació que fa que hi pugui haver menys estudiants simultàniament, doncs una part del grup pot estar a casa i es deixen activitats de més petit grup per la presencialitat. Quan es troba una bona combinació d'aquests elements és positiu per l'aprenentatge i és un descobriment que coneixíem teòricament però del que ara en veiem el seu innegable potencial.

Un altre aspecte és que els retorns educatius no estan exempts de dificultats. Hi ha estudiants que han de fer quarantena per haver tingut contactes amb algun positiu, altres tenen familiars de risc i no poden participar tampoc en les activitats de petit grup o seminari. Llavors el professorat ha d'habilitar sistemes de classe o seminari presencial però amb alguns estudiants seguint l'activitat des de casa. Es a dir que fins i tot els treballs en petits grups els fem de manera híbrida simultània, podent combinar treballs a l'aula amb treballs a distància. Així doncs hem hagut d'innovar sí o sí en els mètodes. El primer que es va fer com a solució d'emergència a la primera onada van ser les classes de sempre passades a on-line. Com a opció d'emergència estava bé. Tanmateix aquesta necessitat pedagògica ha incentivat la creativitat de bona part del professorat que ha pogut transformar l'experiència formativa per activitats diverses, traient partit de la tecnologia.

Constatar també que els estudiants són molt pacients amb la situació, comprensius i disciplinats. No falten mai, tenen molt interès per avançar. I porto molts anys

interaccionant amb estudiants. Tothom es torna en aquesta situació que vivim més col·laborador i solidari. Tenen, com deia, més interès que mai en aprendre, es veu en els ulls que destaquen per la seva brillantor per damunt de les mascaretes. Són ulls de motivació i interès, ulls que brillen com mai. Amb la mascareta segurament ens fixem més en la mirada, mirall de l'ànima.

I el que em sembla tant o més significatiu és que hi ha més que mai la necessitat d'incorporar la part personal de l'educació, de conversar i aprofundir en aspectes relacionats amb la vida. I això és un espai per poder desenvolupar el que en alemany s'anomena "bildung" que podem traduir per formació, i que en la tradició germànica vol dir implicació activa i compromís amb la pròpia formació. És a dir una educació autènticament integral.

Podem creure i confiar en aquests joves, en que sortiran de la nostra universitat tant o més formats que mai.